

چکیده

هدف پژوهش حاضر بررسی اثربخشی درمان با روش تحریک الکتریکی مغز (TDCS) بر نشخوار فکری، افکار خودآیند منفی و علائم روان شناختی (اضطراب و افسردگی) در بیماران مبتلا به افسردگی اساسی (MDD) می باشد.

روش پژوهش از نوع نیمه آزمایشی بوده و از طرح پیش آزمون - پس آزمون با گروه کنترل استفاده شد. جامعه آماری این پژوهش را بیماران مبتلا به افسردگی اساسی شهر تهران در سال ۱۳۹۶ تشکیل داده اند. در پژوهش حاضر ۲۰ نفر به شیوه نمونه گیری در دسترس انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه آزمایش و کنترل گمارده شدند (۱۰ نفر برای هر گروه). روش تحریک الکتریکی مغز برای گروه آزمایش اجرا شد، درحالیکه گروه کنترل هیچ گونه مداخله‌ای دریافت نکرد. از پرسشنامه های نشخوار فکری، افکار خودآیند منفی، اضطراب و افسردگی برای جمع آوری داده ها استفاده شد. داده های جمع آوری شده با استفاده از روش تحلیل کواریانس چند متغیره تحلیل شدند. نتایج نشان داد که بین میانگین نمرات پس آزمون گروه آزمایش و کنترل تفاوت معناداری وجود دارد و روش تحریک الکتریکی مغز به طور معناداری موجب کاهش نشخوار فکری و افکار خودآیند منفی می شود. ($P < 0/01$). همچنین روش تحریک الکتریکی مغز به طور معناداری موجب کاهش افسردگی و اضطراب می شود ($P < 0/01$). براساس یافته های پژوهش حاضر، روش تحریک الکتریکی مغز به عنوان یکی از مداخلات موثر برای بهبود توانمندی شناختی بیماران مبتلا به افسردگی اساسی شناخته می شود.

کلید واژه ها: روش تحریک الکتریکی مغز، نشخوار فکری، افکار خودآیند منفی، علائم روان شناختی